

Farní listy III/2008

Týdeník farností Domažlice a Milavče

6. dubna – 3. neděle velikonoční

Neprodejné. Děkujeme za všechny vaše dobrovolné příspěvky

Duchovní slovo

Daňová přiznání, rozpočty, smlouvy o dílo, žádosti o příspěvky, všechno to tak dokonale může zaplnit veškerý čas, dokonce čas této velikonoční doby, že se opět musím vrátit k mé oblíbené otázce posledních dnů, zda se setkávám se vzkříšeným Kristem, zda jsem ho potkal a poznal.

A přece právě setkání člověka s Bohem, odpovědi na pozvání, s kterým se Bůh neustále na člověka obrací jsme věnovali postní duchovní obnovu. Neměl bych se tedy vrátit opět k proroku Eliášovi a z perspektivy jeho zkušenosti se podívat na moje setkání s Bohem?

Ve chvílích nebezpečí a pronásledování, vnímá Eliáš hlas Boha, který ho vyzývá, aby odešel, doslova utekl na opuštěné místo (1 Krl 17,1-6). Sv. Ambrož z toho vyvodil závěr, že bychom se měli od Eliáše nechat poučit a v těžkých situacích, ve chvílích skutečného ohrožení i v duchovním životě, se uměli uchýlit do ústraní a tam načerpat sílu k návratu, boji a řešení problémů. Po pobytu u potoka Kerít, kam ho Bůh poslal, se Eliáš skutečně vrátí a postaví se proti králi. Bůh tedy nechce, aby se jeho prorok hned pustil do boje, ale nejdříve ho posílá na východ, aby se tam k boji připravil. V biblické tradici je ovšem východ symbolicky spojený s Kristem. Odejít k němu, do ticha a důvěrné blízkosti a následně přijmout na sebe úkoly, před kterými máme někdy upřímnou chuť utéci – zdá se, že takovou cestu nám všem chce Eliáš ukázat.

Než bude Eliáš plný síly, posílá ho Bůh k jedné chudé vdově. Další paradox Božích plánů. Určitě bylo v Sareptě dost bohatých lidí, kteří by mohli přijmout Eliáše pod svoji střechu, ale Bůh mu staví do cesty ženu, která trpí nouzí, dokonce myslí na blížící se smrt. Setkávají se dva chudí: prorok, který nemá doslova nic, byl zbaven i svého bezpečného úkrytu a žena, které už zbývá jen hrst mouky a trocha oleje pro ni a pro jejího syna. Možná právě proto si tak dobře rozumí a jsou ochotni splnit všechno, o co je Bůh požádá. V této jejich chudobě se otevírá velký prostor pro důvěru. Sv. Ambrož se přitom ptá: Byl Eliáš méně šťastný proto, že nic nevlastnil? Naopak, byl tím spíše bohatý, protože vlastnil ducha Božího. Je totiž lepší být bohatým pro druhé, než pro sebe. Právě tak jednal Eliáš: když trpěl hladem, prosil o jídlo vdovu, aby se jí potom mohl odvděčit tím, že mouka v džbánku neubývala a olej v láhvi nedocházel po celých tři a půl roku, tak aby vdova a její syn měli dost jídla na každý den.

Církevní otcové, možná poněkud překvapivě, v tomto džbánku mouky a láhvi oleje viděli symbol eucharistie, která se obnovuje každého dne, nikdy nedojde a posiluje společenství těch, kteří ji přijímají, dokonce toto společenství znova tvoří.

Můžu se tedy jako Eliáš setkat s Pánem, když se rozhodnu odejít do ústraní, když se stanu bohatý pro druhé anebo když s ním zasednu ke stolu. Stejně jako emauzští učedníci.

P. Miroslav Gierga

Milí čtenáři,

když jsem si na internetové stránce domažlické Městské knihovny prohlížel výročí místních osobností, tak jsem si uvědomil, že už nejsem nejmladší, protože minimálně dva z uváděných jsem znal osobně.

Jako malý ministrant jsem se u oltáře setkával s P. Františkem Damasem Veřtátem, od jehož smrti uplyne v úterý 8. dubna 15 let. V myslí jej mám jako dobrosrdečného starého pana vikáře, ostatně když jsem začínal ministrovat, bylo mu již téměř 70 let. Pan vikář Veřtát působil na Domažlicku nejdříve rok v Horšovském Týně a poté téměř 13 let v Domažlicích.

Druhou osobností, s níž jsem se jako ministrant několikrát setkal, byl P. Václav Čeněk Sedláček, bývalý převor domažlického kláštera, jež by včera oslavil devadesáté narozeniny. P. Sedláček byl velkým donátorem augustiniánského kláštera při jeho rozsáhlé opravě v devadesátých letech minulého století.

Jak uvádí prameny domažlické knihovny, byl P. Sedláček vysvěcen na kněze 30. května 1943 a po krátké době přišel do Domažlic, kde byl jako novokněz ustaven v augustiniánském klášteře. V roce 1945 převzal vedení kláštera a byl jmenován převorem. Dne 20. ledna 1949 uprchl do Německa, kde v roce 1959 převzal duchovní správu v obci Langdorf, v níž působil jako duchovní 24 let. Stáří prožil v augustiniánském konventu ve Zwieselu. Domažlice a jeho klášter navštívil 9. ledna 1990 a od té doby se sem často vracel. Například 6. června 1993 zde oslavil 50. výročí svého kněžství.

Ostatně když jsme u těch výročí, tak životní jubileum oslavil nedávno spolu se svými farníky i milavečský pan farář P. František Kaplánek, kterého často vidáme u obětního stolu i v domažlických kostelích.

Hojnost Božího požehnání do dalších let života P. Kaplánekovi a krásný duben všem našich čtenářům přeje za Farní listy

Petr Vondraš